

Розділ 1. Дуче

У кабінеті Бондаренка — двоє. Він і Лисиця. Сидять візаві. На столі — чашки із зеленим чаєм. Щойно залиті. Одна з логотипом «Якобс». На іншій красується викрутасами «Сергій». Над чашками здіймається пара. Але далі все закінчується невесело. Для пари. Вона відразу зникає...

Бондаренко подав Лисиці чашку з логотипом. Той узяв. Гаряча! Поставив перед собою. Підстеливши квадратик паперу для записів. Ті, що лишились у стосі, затремтіли. Особливо наступний. Його час порахований. І життя все ж *марнота марнот*.

— Дякую, — «обгорнув» чашку долоньями. Ніби хотів зігрітися. — Отже, він майстер тату, мешкав у Донецьку, його вбито й виколото очі?

— Зарізано, — поправив Бондаренко. — І ножа на місці не знайшли. Там узагалі нічого не знайшли. Ніяких слідів. Шикарний претендент на «глухаря».

— Без слідів — то так, — сказав задумливо Богдан. — Але, може, їх не змогли знайти? Таке ж буває. Місце злочину кишить слідами, а їх просто не бачать. Усе залежить від того, хто дивиться. І від місця, з якого це роблять. — Ніби й «філософія», а помічено правильно.

— Згоден. — Бондаренко взяв чашку і спробував відпити. Хотілося їсти. Та поки не «світило». Нехай хоч чаєм шлунок налякає. Але ковток лише один. Гаряче-таки! — Тому часто й не знаходять. — Поставив чашку назад.

— А злочинів без слідів не буває. Раз є злочин — є й той, хто. І якщо це людина...

— У нашому випадку — точно людина, — обірвав Бондаренко, хоча й не звернув на це уваги. — Не думаю, що надприродне спуститься до банального ножа. Обов'язково підшукає щось елегантніше.

— Але наша людина слід таки лишила. — Богдан ніби став кавалером ордену «Святої Серйозності». — Виколоті очі. Навіщо це зроблено?

— Хтозна, — стенив плечима головред. — Може, катували? Хотіли щось дізнатися?

— Або помститися. За криву *татуху*. Чи за хворобу. Через голку це буває. — Лисицю можна слухати довго. Сьогодні він — наче професор логіки. — Це, як на мене, найреальніший мотив. Але й тоді виколоті очі ні до чого. Я, звісно, ризикую бігти попереду поїзда, але з очима тут не все так просто.

— Ха! — видихнув головред, усміхнувшись. — Тому я й загріб цю тему. Звичайні вбивства — це ж не твій профіль.

— Смійся-смійся, — закивав Лисиця, — але насамперед я — все-таки професор, а вже потім твій підлеглий... Та й відколи вбивства стали «звичайними»?

— Правильно, — кивнув Бондаренко. — Професор. А значить — людина розумна. *Найгомосап'єнсніша* з усіх *гомосап'єнсних*. Саме твоя голова тут і потрібна. Офіційне розслідування зависне. Як завжди. Поживитися тут явно нічим. Доказів на поверхні — нуль. Та й убито не банкірову дружину чи нардепа пузатого. Ворушитися особливо не будуть. Ніхто тобі й не заважатиме.

— А ти вже вирішив, що я цим займаюся? — Лисиця дивився на «шефа» невідпорно. Ніби хотів «продивитися». І випалити його наміри.

— По очах читаю, що займешся. — Обличчям головреда гасали грайливі бісики. І проганяти їх він не збирався. Та вони й не пішли б.

— Не знав, що вмієш, — показав Богдан невдоволення, але за ним ховалася цікавість.

— Я вмю ще й не таке, — почав грати Бондаренко, — але прочитати твій запал нескладно. Великі яскраві букви.

— Латиниця чи арабська в'язь?

— Не повіриш, — не збавляв оберти «шеф», — банальна кирилиця.

— Повірю, — стримав усмішку професор. — Сам же писав.

— До речі, про «писав», — посерйознішав головред. — Коли роман про свої «вовчі» пригоди закінчиш?

— Наші, Сергійку, наші. — Лисиця показав аксакала. Майже вийшло. Років тридцять не дотягнув.

— Нехай буде гречка, — радо погодився Бондаренко.

— Думав тижнів за три, — видихнув утому Богдан. — Хоча тепер...

— Роздвоюйся. Ночі не спи. Але пропускати цей шанс... — Головред знову одягнувся у звичну «шкуру».

— Чудово розумію, — закивав професор. — А тут ще й кафедра підпрягає...

— Тоді *розтроюйся*, — прогримів вироком «шеф».

— Якби ж міг... — Лисиця вже серйозний. Тут не до жартів.

— Зможеш. Після вовкулак¹... Так, — спинив дискусію головред непідробною рішучістю, — придумуй, що хочеш, а це вбивство має стати «нашим».

Лисиця почав кусати губи. Потім укинув у чай ложку меду й став колотити. Подумки кудись дременувши.

Задзеленчав стаціонарний телефон. Бондаренко почав розмову. Наче крізь сон, Богдан розумів, що головред когось лає, але, кого і за що, утямити, звісно ж, не міг. Заважала відсутність. Відсутність тут і зараз. Уявляв ту людину, з виколотими очима. Добре, якщо зробили це вже після смерті. А якщо до? Жажливі миті. А потім усе закінчилося. І очі вже стали непотрібними. Як і решта всього. Непотрібними... Стоп! А якщо вбивця не хотів, щоб цей майстер тату щось побачив? Якщо це йому було настільки важливо? Але ж мертвий уже нікому нічого не скаже. До чого тут очі? А що, коли вбивця так замітає сліди? Пускає хибною стежкою? Ходить довкола виколотих очей, а я собі «замулююсь» глибоченько. І ніколи й ніхто...

¹ Див.: В. Васильченко. Дворушники, або Євангеліє від вовкулаки.

Гм... Може бути. Поміркуй іще — з десятків варіантів придумаєш. І всі вони мають право на життя. Доки сидиш у цьому затишному кабінеті. І лише перевірка кожного покаже, що викинути в кошик для сміття, а що вперто дотискати. Лишається дрібничка: почати роботу... Але... Спочатку випий чаю. Допоможе. Думати він допомагає завжди...

Бондаренко давно закінчив говорити й тепер, усміхаючись, стежив, як Лисиця справді роздвоївся. Один, як робот, колотить майже холодний чай, а другий гасає Всесвітом. Тим, що поза кабінетом... Але два Богдани головредові не потрібні. Бо з кожного зиск невеликий. Треба зводити їх в одного. Отого. Багатьом знайомого.

— Скоро й ложка розчиниться, — «штурхонув» замріяного «робота» Бондаренко.

Лисиця одразу став одним. Швидко й безболісно. Без головредових надсузиль. І медичного втручання.

— Кажу... — почав було «шеф», але професор одразу відповів:

— Не хвилюйся, куплю нову. Срібну. Вовкулаки мають здатність не закінчуватися. Та й інша нечисть теж.

— Про що задумався? — знову прочитав по очах головред.

— Про очі, — замучено відповів Лисиця.

— Якоїсь красуні чи...

— Чи.

— Гм... Це правильно, — аж зрадів Бондаренко. — А в До-нецьку давно був?

— Правду кажучи, ніколи, — несподівано прозрів Богдан.

— Ого. Тоді все за нас. «Розширюємо географію» твоїх поїздок. А то закордони вздовж і впоперек по кілька разів, а вдома...

— Ну, раз треба, — вдарив по колінах професор і підвівся, — значить, будемо. Тільки дзвіночок зроблю.

Дістав мобільного. Набрал Кодяковського. Той радо привітався. Лисиця без підготовки запитав:

— Євгене Миколайовичу, а що тобі підказує ситуація з ви-колотими очима у вбитого?

— А ти вже за той донецький випадок учепився? — Кодаковський ніби підслухав усе. Чи, може, й справді *нажучив* кабінет *жучками*?

— Не треба було? — штовхнув полковника на слизьке.

— Чому ж? — залишився на твердому той. — Твоя тема. Не крадіжка ж із сусідського балкону. І не приклад із підручника криміналістики. Тебе ж таке не «заводить»...

— Не «заводить», — погодився Лисиця. — Це точно.

— Гаразд. Тоді вмошуйся зручненько та слухай уважненько, — перетворився на «діда Панаса» офіцер. — Році в 90-му завівся був у Києві сексуальний маніяк. Він гвалтував, убивав і виколював очі. Думав, що в очах жертв може залишитися його відображення.

— З фотоапаратом сплутав? — спробував пожартувати Богдан. Вийшло не дуже.

— Мабуть... — пропустив повз увагу Кодаковський. — Він, до речі, з підмосковної Балашихи родом. На прізвище нібито Кузнецов чи Ковальов. Із кузнею пов'язане. Служив неподалік Києва. І вирішив тут гульнути так криваво. А потім дременув до Москви. І «фестивалив» уже там. Піймали його потім...

— А-а-а... — завів монотонну платівку професор, але не надовго. — Пригадую-пригадую. Щось тоді про це бабусі під парадними гомоніли.

— Отож... Не щастило кавалерові в коханні. А, видно, дуже хотілося. От і переступив. Звіром став. Майже вовкулакою. А! Тобі ж до них не звикати. Ще історія з тими вбивствами жінок не вщухла¹. Молодець ти... Мені б таких *слідаків*...

— Я ж уже казав, — став «у третю позицію» Лисиця, — волю не міняю ні на що. Навіть на погони генеральські... А, до речі, коли вже тебе ошчасливлять?

— Ти, Богдане, як дитина мала, — аж образився полковник. — Чудово ж кумекаєш, що посада в мене полковницька. Звідки ж «генералу» взятися?

---

¹ Див.: В. Васильченко. Дворушники...